သျှင်မ

နေတစ်ရာ
လတစ်စင်း

အခန်း(၁)

"သူက အင်ဂျင်နီယာ သန်းဇော်ထွန်းပါ"

"ထိုင်"

ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်ပေမဲ့ မော့မကြည့်ဖြစ်။ လက်ထောက်က ဖိုင်ကို ပိတ်၍ နောက်တစ်ထပ် ဆွဲချ လိုက်စဉ် ဖုန်းက မြည်လာသည် ။

"ဟယ်လို"

"အင်း ... အဲဒါပဲ ... ဒီညနေ အရောက်ပို့ပေး ... ဒါပဲ"

လက်ထဲက မချရသေးပဲ ဘေးမှာ အဆက်မပြတ် ထမြည်လာသည့် ဖုန်းကို ကိုင်ရ၏။

"ဘော့စ် ကျွန်တော်ကိုင်မယ်"

အတွင်းရေးမှူး ပြန်ရောက်လာမှ သူ လက်နှစ်ဖက်လုံး နားရသည် ။ ကိုယ်ကို နည်းနည်း လျှော့ချလိုက်ပြီး ရှေ့မှာ ထိုင်နေသူကို ကြည့်သည် ။

"ကိုသန်းဇော်ထွန်းနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

သူက ပြုံးပြလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်။

"ကျွန်တော်တို့ က ပညာရှင်တွေကို လေးစားပါတယ် ကြိုလည်း ကြို ဆိုပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခင်ဗျားကို အခု လာပို့သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မန်နေဂျာက ကိစ္စအား လုံးကို ပြောပြ ထားပါတယ် "ထိပ်ဦး" ဆောက်လုပ်ရေးမှာ ခင်ဗျားပြ သနာ နည်းနည်း ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ရှိခဲ့ဖူးတာပါ၊ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယော က် ဆိုပေမဲ့ သူများ တွေ လိုတော့ သိပ်မပြည့်စုံပါဘူး အဲဒီတော့"

"လိုရင်းပဲ ပြောပါ"

သန်းဇော်ထွန်းက ဘော့စ်ဆိုသည့် ဖြူနု ချောမွေ့နေသော သူ့ထက်ပ င် အသက်ငယ်နေ သေးသည့် လူရွယ်ကို တလေးတစားပဲ ကြည့်၍ ...

"အစက ငွေရေးကြေးရေး ကျွန်တော့်ဘက်က မကင်းတာတွေ ရှိပါ တယ်"

"ခုကော"

"ဆယ်သိန်းပဲ ကျန်ပါတယ် အခု မဟုတ်မဟတ် သတင်းတွေ ဖြစ်နေ တာက ကျွန်တော် ထွက်သွားမှာ စိုးလို့ ကြံဖန် တာတွေပါ"

"ဟုတ်ပြီ အဲဒါတွေလည်း ကြားတယ်"

သူဆက်ပြောမည် ပြင်ဆဲ ဖုန်းဆက် နေသူက ...

"ဘော့စ် ဂျပန် ကိုယ်စားလှယ်က ဘော့စ်နဲ့ ပြောပါရစေတဲ့ "

သူစကား ဖြတ်ထားပြီး ဖုန်းပြောတာကို ထိုင်ကြည့် နေမိသည်။

"ငါတို့ သူဌေးကို မင်းကြည့်လိုက် ဥပမိရုပ်ကို မြင်တာနဲ့ လုံးဝ လေး

စား သွားလိမ့်မယ်၊ လူကလည်း မင်းသား ရှုံးတယ်ကွ ပညာလည်း အရမ်းတတ်တာ မိုးသိကြား ဖန်ဆင်းလွှတ်တဲ့ မင်းသားနဲ့ တူတယ် ချော တယ် တော်တယ် အလုပ်လုပ်တာ တိကျတယ် သူ့လက်နဲ့ ထိရင် ကျရှုံး သွားတာ မရှိဘူး စာရိတ္တ လုံးဝကောင်းတယ်၊ သူလည်း စက်မှု အင်ဂျင်နီ ယာပဲ ဂျပန် နည်းပညာမှာ လည်း ဘွဲ့သွားယူ လိုက်သေးတယ် ကဲ ငါ ပြောတာ လွန်မလား"

မန်နေဂျာ ဦးကြွယ်ဝ ပြောတုန်းက သူခေါင်းညိတ် နေခဲ့ပေမဲ့ မယုံ ဘူး ယုံတယ်လည်း ခေါင်းထဲမှာ သိပ်မရှိခဲ့ပေ။

မြင်လိုက်တော့မှ လူပုံက စိတ်ဝင်စားမိ လောက်အောင် သန့်စင် ချောမွေ့ နေတာကို သတိမထားဘဲ မနေနိုင်။

"ဦးကြွယ်ဝ ပြောတာတွေ ဟုတ်မှာ ပဲ" ဟု တိုက်တွန်းသူ မရှိဘဲ ယုံကြည်မိသည် ။

မိတ်ကပ်ရောင်နုနု ရုပ်လက်ရှည်ပေါ်မှာ အဝါနှင့် အနီဖျော့ရောသော လည်စည်းနှင့် မတိုမရှည် ဆံပင်က သေသေသပ်သပ် ...

"ကိုသန်းဇော်ထွန်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူစကား ပြန်စတော့ သန်းဇော်ထွန်း ခေါင်းညိတ်၍ ရှေ့အနည်းငယ် တိုးထိုင်ရသည် ။

"ဥပဒေမှာ ကောလာဟလနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ မရှိဘူး ခင်ဗျားဘက်က ခို င်လုံမှုတွေ ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီကုမ္ပဏီနဲ့ လုပ်ထားခဲ့တဲ့ ဆယ်သိန်းက ပြ ဿနာမရှိဘူး ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

သူထရပ် လိုက်ပြီးမှ ...

"ကျွန်တော် ဘယ်နေ့လာရမလဲ မသိဘူး"

"မနက်ဖြန်"

ပြောပြီး မော့မကြည့်တော့ သဖြင့် သူထွက်လာ ခဲ့ရသည် ။ နောက်ထပ် ဝင်လာသူ နှစ်ယောက်ကလည်း အင်ဂျင်နီယာတွေပဲ ဖြစ်၏။

သူတို့ ကတော့ ပထမအဆင့် အင်တာဗျူးမှာ အောင်မြင်ခဲ့သူတွေ ဖြစ်သည် ။

"ထိုင်ပါ"

အလုပ်ရှုပ် လွန်းတော့ ခေါင်းက နောက်လာသည် ။

နာရီကြည့်တော့လည်း အလုပ် နားချိန် မဟုတ်သေး။

ဒီနေ့ကျမှ အလုပ်လုပ်ရတာ နေ့တိုင်းလို တက်ကြွမှု မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးလေး နေသလိုလို ခေါင်းထဲမှာ အုံနေ သလိုလို။

သူနာရီ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေတာကို အတွင်းရေးမှူး ကလည်း သိသည် ။

ဒါပေမဲ့ နေရာချင်း လဲလုပ်လို့ ရနိုင်သည့် အလုပ်တွေ မဟုတ်သောကြောင့် ...

ဖုန်းသံက လွန်စွာ မုန်းတီးဖွယ် ကောင်းသော အသံမျိုးနှင့် ထမြည်၏။

အတွင်းရေးမှူးကို ခေါင်းခါ ပြလိုက်ပြီး သူပဲ ကောက်ကိုင် လိုက်သည် ။

"ဟယ်လို"

"မိုးသားမျက်နှာ"

"ဗျာ"

ဖုန်းထဲက ခေါ်သံကလည်း မိုးခြိမ်းသံထက် ပြင်းသည် ။

ထူးသံကလည်း ပျာပျာသလဲ ရှိသေသမှုနှင့် မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပျက်စွာနှင့် ...

"ဘွား ပြောလေ"

"သြော်ကွယ် အံ့ပဲအံ့ပါ့ ပြောလေလို့ မေးနိုင်သေးတယ် မြေးရယ် မင်းမှာ ... "

သူနားထင်ကို လက်တစ်ဖက် ထောက်လျက် မျက်နှာ မဲ့သွားသည် ။

ဘွား ဘာပြောမှာ လဲ ဆိုတာ သူသိသည် ။

ဘွား၏ အပြောအရ အလွန်လှ အလွန်ချောသည် ဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ဖို့ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် သတ်မှတ်ရန် ...

"ဘွား ... အဲဒါ နောက်မှ ပြောလို့ ရတာပဲ ဘွားရယ် ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန်"

"အလုပ်ချိန် ဘာဖြစ်လဲ အဲဒီအလုပ်က ပြီးရင် ဟန်းဖုန်း ဆက်တော့ မင်းက ပိတ်ပိတ် ထားတာလေ ပြော ဘယ်တော့ လာမှာ လဲ ဒီမှာ မိန်းကလေးရှင် ဘက်ကို စေ့စပ်ဖို့ ရက်အတိအကျ ပြန်ပေးရမှာ "

"ဘွားရာ ကျွတ်"

မိုး စိတ်ပျက်တယ် ဆိုတာတွေထက် ပိုညစ်သွားခဲ့၏။ ရှေ့မှာ အင်တာဗျူး အတွက် ထိုင်နေကြသည့် နှစ်ယောက်ကို ဒီတိုင်းကြီး ထား၍ စေ့စပ်ဖို့ တွေ လက်ထပ်ဖို့ တွေ ပြောနေရမှာ ကောင်းသလား။

နောက်ထပ် ဖုန်းဝင်လာတော့ အတွင်းရေးမှူးက လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး …

"ဘော့စ် အိမ်က"

ဟု ပြောပြီး ဘေးမှာ ချထားလိုက်တော့ မေမေ့မျက်နှာကို မြင်ကာ လက်ထဲက ဖုန်းကိုကော ချထား လိုက်သည့် ဖုန်းကိုပါ ဘယ်လို စီရင်ရမှန်း မသိ မိုး ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

"ဘွား ခဏလေး စောင့်နော် မေမေ့ဆီ ကလည်း လာနေတယ် ညနေ ခြောက်နာရီ လောက်မှ ကျွန်တော် ပြန်ဆက်ပါ့မယ် ဒါပဲနော်"

"ဟေ့ … ဟေ့ မြေး နေဦး မင်းအမေ ဘာပြောမယ် ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော် အဲဒါ လုံးဝ လက်မခံနဲ့ ဘွားစီစဉ်တာ ကိုပဲ နာခံ ဘွားနဲ့ ပဲ နေရမှာ ဒီက မိန်းကလေးက လိမ္မာအိမ်ပါ သူတို့ က ရာထူးတွေ ဒီဂရီတွေ တွက်ပြီး ငါ့မြေးကို ချုပ်ကိုင် ဆွဲယူသွားမဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ မျက်စိ ကျနေတာ"

ဖုန်းချလိုက်တဲ့ အထိ ဘွားက တနော်နော်နဲ့ မှာ လို့ မဆုံးသေး။

"မေမေ"

"အေး သားရယ် မေမေ့သား အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ထင်တယ် ခဏလေးနော် သား"

"ပြောပါ မေမေ ဘာပြောမှာ လဲ"

"နွေစံပယ်နဲ့ ကိစ္စကို သား သဘောတူတယ် မို့လားဟင် အချိန်တွေ မဆွဲနဲ့ တော့ သားရယ် မနက်ဖြန် ညနေ မေမေတို့ ညစာ လာစားပါလို့ သူတို့ က ဖိတ်တယ် အဲဒီမှာ ပဲ ရက်သတ်မှတ် ကြဖို့ ဆန္ဒ ရှိနေကြတယ်

အဲဒါ"

"ဟာ အဲဒီလောက် ကပ်လို့ မရဘူး မေမေ ကျွန်တော်"

"သားရယ် သားရဲ့ ဘွားကလည်း သူသဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စီစဉ်ဖို့ ဇွတ်လုပ်နေတာ ဘယ်လိုမှ ကို ညှိလို့ မရဘူးလေ"

မိုး မျက်ခုံးကို ကုတ်ခြစ်ရင်း ရှေ့ကလူတွေကို အားနာစွာ တစ်ချက် မော့ကြည့် လိုက်မိသည် ။ ကိုယ့်လိုပဲ လူတိုင်းမှာ လည်း အချိန်တွေ တန်ဖိုး ရှိနေလိမ့်မည်။

"မေမေနဲ့ ဘွား အဲဒီကိစ္စတွေ အသည်းအသန် လုံးပန်း နေကြတာ ကျွန်တော် နားကို မလည်တော့ဘူး တကယ် စိတ်လည်း ပျက်တယ်"

"သားရယ်"

"ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှ မထည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိစ္စ ရင်ဘတ်ထဲ မှာလည်း အဆင်သင့် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့တာကို စဉ်းစားတယ်ဆို ပြီးရောပေါ့ ချက်ချင်းကြီး မေမေရာ"

"စေ့စပ်ရုံပဲ သားရယ်"

"ဘာထူးလို့ လဲ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မတိုင်ပင်ပဲ ပြောဆိုကြ စကားစကြနဲ့ ဒီက စဉ်းစား ပါရစေ ဆိုတော့ မိန်းကလေး ဘက်ကို စော်ကားရာ ရောက်မယ် ဘာညာတွေ ဖြစ်လာရော ဘွားလည်း ခုနက ဖုန်းဆက်တာ အဲဒါပဲ"

"ဟင် ဟုတ်လား သား ဘာပြောလိုက်လဲ လက်မခံ လိုက်နဲ့ နော် သားဖေဖေက ဘွား စီစဉ်တဲ့ မိန်းကလေးကို သိပ်သဘော မကျဘူး"

"အဲဒါပဲ ခက်နေတာ ဘွားတို့ မေမေတို့ သဘောကျ နေတာတွေ ကျွန်

တော်လည်း မမြင်ဖူးဘူး စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး တော်ပါတော့ ညနေကျမှ ဆက် မေမေရာ"

မလေးစားရာ ကျလည်း မတတ်နိုင်။ ဖုန်းကို အသံမြည်အောင် ချပစ်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်၏။

"မြင့်ဆွေ"

"ဗျာ"

အတွင်းရေးမှူးက ချက်ချင်း ထရပ်၏။

"မင်းပဲ ကြည့်လုပ်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

နောက်မှာ တင်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူကာ အပြင်ထွက်ခဲ့ရင်း ကားသော့ နှိုက်ယူ လိုက်၏။ မျက်နှာ မှုန်ကုတ်ကုတ်နှင့် ထွက်လာသည့် သူကို ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံး နှုတ်ပင် မဆက်ဝံ့ပဲ ခေါင်းတွေ ငုံ့သွားကြ၏။

ကားပေါ်ကို တက်ပြီး ကုမ္ပဏီ ဝင်းထဲက မောင်းထွက်ခဲ့သည် အထိ မေမေနဲ့ ဘွားမျက်နှာတွေကို မြင်ကာ စကား စလာတာ ဖြစ်သည် ။ ဒီတုန်းကတော့ ဘွား တားပါသေးသည် ။

"ငါ့မြေးကမှ စိတ်မဝင်စားတာ ယောက်ျားလေးပဲ ဘာဖြစ်လဲ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် မိန်းကလေးတွေ အတွက် ပိုအရေးပါတာ" တဲ့

မေမေက ဇွတ်ရှေ့တိုး တော့မှ ...

"အမလေး ငါ့မြေးကို ဌေွစံပယ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်မနဲ့ လား လုံးဝ သဘောမတူဘူး လုံးဝပဲ ရုပ်ကလည်း နုနုရွရွနဲ့ လှတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆ

ရာဝန် ဂိုက်ဆိုက်ကြီး ပီပီပြင်ပြင် ထွက်ပြီး ခန့်နေတာ ခန့်ဖို့ ကယောက်ျားလေးပဲ လိုတာအေ့ မိန်းကလေး ဆိုတာ နုဖပ် အိစက် နေရမှ ဘယ်အချိန် ထကြည့်ကြည့် အမောပြေအောင် မပြောင်းမလဲ လှနေရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်မှာ မောင်နှမ သုံးယောက် သူက အကြီးဆုံး ပြီးတော့ ဆရာဝန် တွေးကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်များ နေရာတကာ ဆရာလုပ်လိုက်မလဲ ခုကတည်းက လေသံ လွှင့်ထားတာ သူတို့ သမီးကို ထည့်မပေးလိုက် နိုင်ဘူးတဲ့ တို့ က တို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေးကို ထည့်ပေးလိုက် စရာလား"

ထိုနေ့ကပဲ ဘွားနဲ့ မေမေ အငြင်းအခုံတွေ ဖြစ်ကြ သေးသည် ။ သူနွေစံပယ် ဆိုတာကို မမြင်ဖူးသေးပါ ဒါပေမဲ့ ဘွားကတော့ ခပ်ရင့်ရင့် ခန့်ခန့်လို့ ပြောသည် ။ ဆရာဝန် ပုံပေါက်နေတာ တစ်ခုပဲရှိတာ မလှဘဲ ခန့်နေတာ ဘာလုပ် မှာ လဲတဲ့ ။

"မြေး ဘွားစေ့စပ်တာကိုပဲ လက်ခံလိုက် ချောမှ ချော လှမှ လှ နုဖပ် ဝင်းစို နေတာပဲ သွက်သွက် လက်လက် ချစ်စရာလေး သိလား ဘွဲ့ရပြီးသား တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး"

"သွက်သွက် လက်လက် ဖြစ်နေတာကော ကောင်းလား အမေ သူဆိုးတာကို လိုက်ထိန်းနေရ ခွင့်လွှတ်ရ သည်းခံရနဲ့ ကြားရင် ခိုင်မြဲဖို့ လွယ်မလား"

ဖေဖေ ကလည်း တစ်ရန်။

ဘယ်တုန်းကမှ မသင့်မြတ် ခဲ့သော ဘွားနဲ့ ဖေဖေဟာ ထိုကိစ္စမှာ ပို၍ အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မေမေနဲ့ ဖေဖေ လက်ထပ် ကတည်းက ဘွားတို့ က စည်းစိမ်ဥစ္စာ အပြည့်အလျှံ နှင့်မို့ ဂုဏ်မောက်သလို ဖေဖေ တို့ က ပညာတတ်တွေချည်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရှိကြသဖြင့် ပညာမာန ကြီး

၏။

စကားပြောတိုင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ထိမိ ခိုက်မိတာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ ဒါတောင် ဘွားက သပ်သပ်နေတာ။

"အင်း မေမေနဲ့ ကိုဇော် အတူတူသာ နေကြရင် ငါတော့ ရူးသွားနိုင်တယ်" ဟု မေမေ ကွယ်ရာမှာ ညည်းခဲ့ဖူးသည် ။

ခုလည်း ဖေဖေက ဒါဆိုလို့ ဘွားက ဟိုဟာ ဖြစ်သွားတာလား မသိ။ ကြားထဲက ဦးနှောက် ခြောက်ရတာတော့ သူပဲ ဖြစ်၏။

"ဘာ ဂရုစိုက်ရမှာ လဲ သူတို့ သဘောမတူတာ ယူလို့ စိတ်ဆိုးရင် ဘွားနဲ့ လာနေ ဘွားဆီမှာ မြေးရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက် စားလို့ မကုန်အောင် ရှိပြီးသား" တဲ့ ။

ဘွားက ဖေဖေ ကြားအောင်လည်း အော်တတ် သေးသည် ။ ဖေဖေက စာဖတ် မပျက် နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ...

"ငါ့မြေးကို လိုချင်တာ လိုချင်တယ် မပြောဘူး ကြံဖန် ပရိယာယ်ဆင်နေ သေးတယ် မင်းအမေ မြေးကို အခုထိ လိုက်လုနေတာ ကြည့် မြစ်ရတဲ့ အထိ အားလျှော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟု မေမေ့ကိုပါ တိုင်တည် လိုက်သေးသည် ။

"ကိုဇော်ရယ် မေမေကလည်း သူ့မြေးပဲဟာ ဒုက္ခရောက်အောင် စီစဉ်ပါ့မလား"

"ဟေ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် မိန်းမငယ်လေးတွေ ကလက် တက်တက်နဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ဒီခေတ်မှာ ဘွဲ့တစ်ခု ဘယ်လို ယူရတယ် ရိုးရိုးဘွဲ့လေး တစ်ခု ဝတ္တရား ကျေရုံ ယူထားပြီး မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားနေတဲ့ မိန်းကလေး မင်းအထင်ကြီးလား"

ဖေဖေ မေးလိုက်လျှင် ဘာမဆို ဖေဖေ့ဆန္ဒ အတိုင်းသာ ခေါင်းညိတ်မြဲ ဖြစ်သည့် မေမေ ဘာမှ မပြော နိုင်ခဲ့ရှာ။

သို့သော် သူကတော့ ဘွားစီစဉ်တာ ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ့ ဆန္ဒပဲ ဆိုဆို ဘာမှ ကို စိတ်မဝင် စားခဲ့ပေ။ ခုဖြစ်လာတာက စိတ်မဝင်စားလို့ မရတော့တဲ့ အဖြစ်၊ ဘွားကလည်း နားပူပြီး မေမေ ကလည်း စီစဉ်ဖို့ ကြိုးစားလာတာ ဒီနေ့ မနက်ဖြန်၊ မိုး ကားမောင်းရင်း လက်ဘေးခဏ ချ၍ ဖုန်းခေါ် လိုက်သည် ။

"လေးလေး မြိုင်လား"

" ... "

"ကျွန်တော် ခရီးထွက်မလို့ "

" ... "

"အင်း ခုပဲ တစ်နေရာရာပေါ့'

" ... "

"ဝေးဝေးပဲ လေးလေး မြိုင်ရာ စိတ်ညစ်လို့ "

" ... "

"ဟုတ်တယ် အလုပ်အားလုံး လေးလေးမြိုင် ခဏ တာဝန် ယူထားပေး"

" ... "

"မေမေတို့ ကို လုံးဝ မသိစေနဲ့ နော် ဒါပဲ"

" ... "

"ညနေ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် လိုအပ်တာ ထပ်ပြောမယ်လေ ခုသွားပြီ"

ဖုန်းပိတ်ပြီး သူ ကားကို ဦးတည်ချက် ပြောင်းလိုက်သည် ။ စီးပွား ရေး လုပ်ပြီ ဆိုကတည်းက ကုမ္ပဏီမှာ နေလိုက် ဆောက်လုပ်ရေး ဆိုလ ည်း ဆိုဒ်ထဲမှာ နေလိုက်နှင့် အိမ်မပြန် ဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ ဖြစ်သည် ။

တစ်ပတ်မှာ အိမ်ပြန် ဖြစ်တာက နှစ်ရက်လောက်နှင့် ညအိပ် ဖြစ်တ ယ်လို့ သိပ်မရှိ၊ စီးပွားရေးကို သူ ဝါသနာ ပါသည် ။

ကြိုးစားတိုင်း အရာ ထင်၍ လည်း စိတ်ပါသည် ။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ ကြိုးစားခွင့် အတွက် မေမေတို့ က နားလည် မပေးနိုင်တာကို စိတ်ညစ်မိ ၏။

"စီးပွားရေး ကတော့ စီးပွားရေးပဲ သားရယ်၊ ဇနီးမယား ဆိုတာ ကို ယ့်အတွက် ဆိုးတူ ကောင်းဘက် ရဲဘော်ရဲဘက် လိုပါပဲ သားထင်သလို တာဝန် ပိုစရာကြီး မဟုတ်ဘူး သာယာစရာပါ"

မေမေက အမျိုးမျိုး နားချခဲ့ပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သူစိတ်မဝင် စားနိုင်။ ကားမောင်းရင်း ခေါင်းက တရိပ်ရိပ် မူးတက် လာသည် ။

ကျန်းမာရေး တစ်ခုခု ချို့ယွင်း နေတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည် ။

ဒီအချိန်မှာ ခရီးဝေး သွားသင့် ပါ့မလားဟု တွေးမိပေမဲ့ ဒီနေ့ မနက်ဖြန် ဆုံးဖြတ် ရတော့မည့် ကိစ္စတွေကို ဥပေက္ခာ ထားခဲ့နိုင်ဖို့ အခ က။

မိုးက ဆုံးဖြတ် ပြီးသည် နှင့် ဆိုဒ်ထဲ ပြန်ဝင်သည် ။ မှာ စရာ ရှိတာ နည်းနည်းမှာ ပြီး အိတ်ထဲကို အဝတ်အစား လေးငါးစုံ ထည့်ပြီး ပြန် ထွက်ခဲ့၏။ မိန်းမ ပေးစားလို့ အိမ်က ထွက်ပြေးတာ သတင်း ဆိုး

ပါသည် ။ ပြီးတော့ သူ့အသက်အရွယ်က ဒီလို ဆုံးဖြတ် သင့်သည့် အရွယ် မဟုတ်တော့ပေ။ ဒါပေမဲ့ ...

***

အခန်း(၂)

ညဥ့်က နက်လာသည် မိုးဖွား လေးတွေက တဖြည်းဖြည်း စိတ်လာ၏။ ပဲခူးက မထွက်ခင် သူစဥ်းစား သေးသည် ။ ညောင်လေးပင်ကို အချိန်မီ ရောက်နိုင် ပါ့မလားဟု ။ သူ့အကျင့်ကိုက ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီဆို ဒီခရီး ဒီလမ်းဆုံးမှ သက်ပြင်း ချလေသူ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အချိန်ကို မရမက ဖဲ့ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အဝေးပြေး လမ်းမကြီးမို့ ကားသွား ကားလာက မဆိုးပါ။ တစ်ခု ဆိုးသည် က ညဥ့်နက်နက်မှာ မိုးက စွေလာ၏။

ကားရှင်းသည့် လမ်းမကြီး ပေါ်မှာ တောင် ရှေ့ကို သတိထား မောင်းနေရသည် ။ ခရီးကလည်း ပန်း လာပြီမို့ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိနေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးပေါက်ဖို့ က အရေးကြီးသည် ။

ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ သူရှေ့ဆက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် မျက်စိရှေ့မှာ ကားမီးရောင် တစ်စုံက ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

"ဝေး"

"ဟား ... ဟား"

"အူး ... ဟူး"

တိတ်ဆိတ် နေသည့် ညဥ့်ယံမှာ ဆူညံသံတွေက အလုံးလိုက် ပြေးဝင် လာသည် ။ မောင်းနေသည့် ကားက တည့်တည့် မဟုတ်ဘဲ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မြွေသွားသလို လိမ်ပတ် တက်နေတာ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ် သီချင်းကို မညီမညာ အော်ဟစ် လာကြသည် ။ ကားက မြင်လိုက်တာနှင့် နီးနီးလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မိုး ကားကို ဘယ်ဘက် ကပ်ပေးရမှန်း မသိ ဖြစ်သွား၏။

ကားမီးရောင်က ဝေ့ခနဲ ဝိုက်ခနဲ ပြေးဝင် လာသဖြင့် ကိုယ့်ကိုမှ ရှောင်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်ကာ လမ်းဘေးကို အတင်းချ ကပ်ထားသော်လည်း ...

"ဝေါ"

"ဂျိမ်း"

"အား"

"ဟာ"

အသံတွေက ငရဲပွက်သလို ဆူညံ သွားလေသည် ။

မိုးမျက်လုံးထဲမှာ ပြာဝေသွား၏။ ကိုယ်သည် မာကျောသော နံရံကြီးတစ်ခုနှင့် ပစ်ဆောင့် လိုက်သလို ပိပြား ကြေမွ သွားပြီလား မသိ။

နောက်မှ ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ပေ။ ကားနှစ်စီးသည် ပြင်းထန်စွာ ပစ်ဆောင့် သွားသော်လည်း လမ်းဘေးဘက်မှာ ရောက်နေသည့် မိုး၏ကားက အထိနာ၏။

ဘေးချောက်ထဲသို့ အရှိန်နှင့် ထိုးဆင်းသွားပြီး ကမ်းပါးပဲ့လို့ ကုန်းမြင့် နံရံတစ်ခုနှင့် ပစ်ဆောင့်၏။

ဆူညံ ပွတ်ထ၍ မောင်းလာသည့် ကားက ကားချင်း ဆောင့်မိသော အရှိန်ကြောင့် လမ်းဘေးသို့ ခုန်ပေါက် ဆင်းသွားပြီး ရပ်သွားသည် ။

"ဟာ သွားပြီ တိုက်ကုန်ပြီ"

"ဖရက်ဒီ လွင့်ကျ သွားတယ်ကွ"

"ဒီမှာ စိုးကြီးကော ခေါင်းထိ သွားတယ်"

ကားပေါ်မှာ လူခြောက်ယောက် ပါလာသည် ။ လေးယောက်ပဲ ဟို ပွတ်ဒီပွတ် ရှုံ့မဲ့ နေသော်လည်း ထိုင်လျက် ကျန်ခဲ့သည် ။ တစ်ယောက် က စတီယာရင် ရှေ့မှာ သွေးသံ တရဲရဲနှင့် သတိလစ် နေသည် ။

တစ်ယောက် ကတော့ ဘယ်ဆီ လွင့်ကျမှန်း မသိ၊ တစ်ယောက် တစ် ပေါက်ပြော၍ အားလုံး ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းကြ၏။

"ဟိတ်ကောင် မင်းက စိုးကြီး အခြေအနေ ပြန်ကြည့်ဦး"

"စိုးကြီးက နည်းနည်း ထိတာပါ ငါကြည့်ပြီးပြီ ဖရက်ဒီကို ရှာရအော င်"

"ဟိုကားက ကောင်ကော"

"မသိဘူးလေ"

လက်နှိပ် ဓာတ်မီးလေးတွေ အသီးသီး ပြေးယူကြပြီး နှစ်ယောက်က အောက်ကျ သွားသည့် ကားဆီ ပြေးဆင်းကြသည် ။ နှစ်ယောက်က ကားနှင့် အတော် ကွာကွာမှာ လဲကျနေသည့် ဖရက်ဒီ ဆီသို့ ပြေးသွား ကြပြီး ...

"ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ"

ခေါင်းချင်း ဆိုင်မိကြသည် က မိုး၏ ဘေးမှာ ...

"ဒီလူ သေနိုင်တယ်"

"သေသေကွာ ထားခဲ့ လစ်ပြေးမယ် ဘယ်သူမြင်တာ မှတ်လို့ "

"ဟုတ်တယ်ကွ သူကလမ်းမှန် ငါတို့ က မှားတာ လူသိရင် ရှုပ်ကုန် မှာ ဖရက်ဒီလည်း ဒဏ်ရာ ပြင်းတယ် အမြန် ပြန်ရမှာ "

"ဟုတ်တယ် ငါတို့ ကျော်တက်လာတဲ့ အဝေးပြေး ကားကြီး ရောက် လာရင် ပိုရှုပ်ကုန်မှာ "

လေးယောက်သား ထရပ် လိုက်ပြီးမှ တစ်ယောက်က မိုး၏ ကားဆီ ပြေးသွားသည် ။

"ရိန်း ဘာလုပ်တာလဲကွ"

ရိန်းဆိုသည့် လူရွယ်က မေးတာကို မဖြေဘဲ တစ်ဖက်ပွင့် နေသည့် ကားတံခါး ထဲကို ခေါင်းတိုး၍ ခဏကြာအောင် ရှာဖွေနေသည် ။ ပြန်ထွ က်လာသော သူ့လက်ထဲမှာ ခရီးဆောင် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ဘာကဒ်တွေမှ န်း မသိ။

"ဘာလုပ်တာလဲကွ ဇယားတွေ ရှုပ်အောင်"

တစ်ယောက်က ဆီးဆူသည် ။

"ဇယားရှုပ်အောင် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ ဇယားရှင်းအောင် လုပ် တာ ဒီလူနဲ့ ကားနဲ့ ဒါတွေနဲ့ သူများ တွေ တွေ့ကုန်ရင် ပိုရှုပ်မှာ မင်းတို့ သိလား ငါတို့ ထွက်လာတော့ ဂိတ်က စစ်လိုက်တယ် တို့ နောက်မှာ ကားတစ်စီးမှ မရှိသေးဘူး ဟို အဝေးပြေးကား ဒီရောက်ရင် သွားပြီ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"အဲဒီ သေတော့မဲ့ လူနာကို ဟိုဘက်ချောက်ထဲ တွန်းချခဲ့"

"ဟာကွာ လူတွေ့ရင် အသက်ရှင်ဖို့ လမ်းရှိသေးတယ် မင်းကလည်း သူ့ပစ္စည်းတွေ ဖျောက်ပစ်ရင် ပြီးတာပဲ"

တစ်ယောက်က ကရုဏာသံနှင့် ပြော၏။ သုံးယောက်က လက်မခံကြ …

"ဟုတ်တယ် ကားနဲ့ လူကို တွေ့ရင်လည်း ရှုပ်မှာ ပဲ ကဲ လုပ် မြန်မြန် "

"နေပါဦးဟ"

တစ်ယောက်က မိုးလည်ပင်းကို ထိုးနှိုက် စမ်းပြီး ဆွဲကြိုးကို မညှာမတာ ဆွဲဖြုတ်ယူ၏။

"ခွေးကောင် အရေးထဲမှာ "

"သူက သေမဲ့ကောင်ကွ ကိုယ်မယူလည်း သူများ ယူမှာ ပဲ" ဟု ပြောပြီး နာရီကိုလည်း ချွတ်၏။ သို့သော် လက်စွပ်ကျတော့ ချွတ်လို့ မရ။ စောင့်သည့် နှစ်ယောက်က စိတ်မရှည်နိုင်။

"နောက်က ကားလာနေပြီကွ မြန်မြန်လုပ် မရရင် မလုပ်နဲ့ ကွာ သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံ"

"အေးလေ လုပ်ကွာ"

တစ်ယောက်မှာ လက်စွပ်ကို မချွတ်လိုက် ရပဲ နှစ်ယောက်က တရွတ်ဆွဲ၍ တွန်းချ ပစ်လိုက်သဖြင့် အားမလို အားမရ ကျန်ခဲ့သည် ။

နောက်က အဝေးပြေး ကား၏ မီးရောင်ပျပျကို လှမ်းမြင်လိုက် ရကာ လေးယောက်သား ကားပေါ် ပြေးတက် ကြသည် ။

လူနာ နှစ်ယောက်ကို နောက်မှာ ထည့်၍ တစ်ယောက်က ထိန်းထား

သည် ။ သုံးယောက် ရှေ့မှာ ထိုင်၏။

"ငါတို့ ကား တော်တော် နာသွားတယ်ကွ ဟိုကားက ပါဂျရိုးကြီး မြို့ထဲဝင်ရင် ပျက်ရာ စီးရာတွေနဲ့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ"

"အဲဒါ မင်းမပူနဲ့ မြန်မြန်သာမောင်း"

ကားက ဝေါခနဲ အရှိန် ထပ်တက် သွားသည် ။

"တောက် ပျော်လာတာ လေးတွေတောင် ဘယ်ရောက် ကုန်မှန်း မသိဘူး"

"အေးကွာ ဖရက်ဒီက ဒဏ်ရာမရှိဘဲ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ဟိုကောင်လည်း သွေးထွက် များ တယ် မြန်မြန်မောင်းဟေ့"

ကားက မှောင်ထဲမှာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပစ် လိုက်သလို ပြေးလွှားပျောက်ကွယ် သွားခဲ့၏။ မိုးနှင့် ကားအဖြစ်က မိုးဖွဲတို့ အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့ရလျက်။

***

အခန်း(၃)

"နှစ်ယောက်လုံး ကေ့စ်က အတူတူပဲ ဆရာ"

ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဦးနှောက် ခြောက်သွား ကြသည် ။ မှတ်တမ်း နှစ်ခုကို သေချာ စစ်ကြည့်တော့လည်း အတူတူ။

"လူနာရှင်တွေ မရှိကြတာချင်း တူနေတာက ပိုခက်တယ်"

သမားတော်ကြီးက ခပ်ညည်းညည်း ပြော၍ ရောဂါ မှတ်တမ်းကို သူနာပြု ဆရာမ လက်ထဲ ပြန်ထည့်သည် ။

လူနာနှစ်ယောက် ရောက်လာ ပုံချင်းက တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည် ။ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်နှင့်။

ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ သက်သေခံ နိုင်သည့် မှတ်ပုံတင်ကတ် ဘာညာ တစ်စုံတစ်ရာမှ ပါမလာ ကြတာလည်း အတူတူ။

"သတိရနေ ကြပြီ ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ သိရအောင် မေးကြည့်ရမှာ ပဲ နှစ်ယောက် အတူတူ ဖြစ်ခဲ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်"

"ရှင်"

ဒေါက်တာ ချောစုနွယ်က နားမလည် သလို ပြန်ကြည့်၏။

"ဒီလိုလေ မောင်နှမ ဒါမှ မဟုတ် လင်မယား ဘာညာ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာ နှစ်ရက်ခြားပြီး ရောက်လာတာ ဟိုချောချော ဖြောင့်ဖြောင့် လူက အင်းတော်ကုန်း ရွာက လူနှစ်ယောက် လှည်းနဲ့ လာပို့သွားတာ မိန်းကလေးက အဝေးပြေး ကားမှောက်တဲ့ ထဲမှာ ပါလာတာ "

"အင်း"

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍ နောက်ပြန် လှည့်သွား၏။ ဆရာဝန်တွေ အားလုံး ဦးတည်သည် က မိန်းကလေး အခန်းသို့ ဖြစ်လေသည် ။

"ဟေး နေကောင်းလား မျက်လုံးလေးတွေ ကတော့ ကြည့်နေတာပဲ"

အပြာဝတ် ဆရာမလေးက တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်တော့ လူနာတင် ခုတင်ပေါ်မှာ ဒူးတစ်ဖက် ထောင်၍ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်၏။

ဆရာဝန် ဆရာမတွေကို မြင်တော့ ခပ်ကြောင်ကြောင် လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြုံးဖို့ သတိရပုံ ပေါ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖွင့်၍ ပြုံးလိုက်ပေမဲ့ အသက်မပါ။

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

သူနာပြု ဆရာမလေးက သူမရှေ့မှ ထိုင်ပြီး နှစ်ဖက် ဆုပ်ထားသည့် လက်ဖမိုးလေး ပေါ်က ထပ်ကိုင် လိုက်သည် ။

"ညီမလေး"

"ရှင်"

သူမက ထူး၍ မတ်တတ် ရပ်နေကြသည့် နားကြပ်တွေ ကိုယ်စီနှင့် ဆရာဝန်တွေ ကိုလည်း မော့ကြည့်၏။

အားလုံးကလည်း သူမကိုပဲ ဂရုစိုက် ကြည့်နေ ကြတာ ဖြစ်သည် ။

ဆံပင် ပခုံးလောက် သာသာ လှိုင်းတွန့် ကလေးများ နှင့် အလယ်ခွဲ ဆံပင်က ကကြီးပုံ နဖူးလေးကြောင့် ပိုလှနေ၏။

ဖြူဖွေးနေသည့် အသားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကြည်လဲ့ ဝင်းစက် နေသည့် အသားရောင် လေးနှင့် မှောင်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းလေး တွေကော မျက်ခုံးတန်း ကလေးကော အားလုံးက ထင်းနေသည် ။

လူမမာနှင့် မတူသည် က နှုတ်ခမ်း ရဲရဲလေးတွေပဲ ဖြစ်၏။ ထူထူအိအိ နှုတ်ခမ်းလေးက ထောင့်ချိုး ကလေးတွေ ကျနကာ နီမြန်းနေသည် ။

အနီရောင် လက်ရှည် ရင်စေ့ ကော်လံပါသော အင်္ကျီ ပွပွလေးနှင့် သူမသည် နာမည်ကိုပင် မပြောနိုင် သော်လည်း တော်ရုံ အဆင့်အတန်းမျိုးထဲက မဖြစ်နိုင် မှန်းတော့ အားလုံး တွက်မိကြ၏။ သို့သော် ...

"ညီမလေး ဒဏ်ရာ သိပ်မပြင်းပါဘူး နေကောင်းလားဟင်"

ဆရာမလေးက ငေးငိုင်နေသည့် သူမကို မေးမြန်းဖို့ စ၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခေါင်းကကော ကိုက်တာ ခဲတာ ရှိလား"

"မရှိဘူး ဟိုထလိုက် ထိုင်လိုက် ရင်တော့ နည်းနည်း မူးတယ်"

"ဒါပေါ့ သွေးမထွက်ဘဲ ညိုမည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာကွက် ရှိနေတာကိုး အဲဒါကို ချက်ခ်လုပ်နေတယ် တော်ကြာ အဖြေ ထွက်လာမှာ သိလား ညီမလေး နေကောင်းတော့ ဘာမှ စဉ်းစား မရဘူးလား ဟိုလေ ညီမလေးရဲ့ နာမည်လေး ဖြစ်ဖြစ်"

"အဲဒါ ... "

သူမ မျက်နှာလေး ငယ်ကျ သွားသည် ။ အားလုံးရှေ့မှာ မျက်လွှာလေး ချသွားကာ မျက်ဝန်းတွေလည်း လှုပ်ရှားသွား၏။ သို့သော် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် နေပေမဲ့ ပြန်ကြားသံ ထွက်မလာခဲ့ပေ။ ဆရာဝန်တွေ အချင်းချင်း မျက်လုံးတွေ ဆုံသွားကြသည် ။

"ညီမလေး ဘယ်ကနေ ဘယ်ကို သွားမှာ လဲ နည်းနည်းလောက် သတိမရ ဘူးလားဟင်"

သူမ အားနာဟန် လေးနှင့် မော့လာသည် ။ နဖူးက ဆံပင်တွေကို ထိုးသိမ်းတင်ကာ ခေါင်းခါ၏။

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘာမှ သတိမရဘူး"

သူမ မျက်နှာလေး မဲ့သွားကာ ခေါင်းကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်တော့ သမားတော်ကြီး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။

"နေ ... နေ သက်သက်သာသာ စဉ်းစားပါ သွေးထွက်သံယို မရှိပေမဲ့ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာ ပြင်းသွားတာကိုး ဆရာမ သူနားပါစေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဆရာဝန်တွေ အရင် ထွက်သွားကြပြီး သူနာပြု ဆရာမလေး ကျန်ခဲ့သည် ။

"ဆရာမ"

"ဟင်"

သူမအတွက် သောက်ဆေးတွေ ခွဲခြား ပေးနေရင်း ဆရာမလေးက လှည့်ကြည့်၏။

"ကျွန်မ ဒီဆေးရုံကို ဘယ်လို ရောက်လာ တာလဲဟင်"

"အဝေးပြေး ကားမှောက်တာလေ ဟို ကားချင်း ချိတ်မိပြီး မှောက်သွားတာ ထင်တယ် အဲဒီမှာ တစ်ယောက်တော့ ဆုံးသွားတယ် ရှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတယ် အဲဒီထဲမှာ ဒဏ်ရာပြင်းတာ နှစ်ယောက်ပဲလေ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက အပေါ်ယံ ဒဏ်ရာ ဘာမှ မရှိဘဲ သတိရလာတော့ ဘာမှ မသိတော့ဘူး သေချာ စစ်လိုက်တော့ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေ့တယ် အဲဒီမှာ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်တဲ့ လူနာ သုံးယောက် ဖြစ်သွားတာ"

"ဟို ကျွန်မမှာ မှတ်ပုံတင်တွေ ဘာတွေ ဘာမှ မပါခဲ့ဘူးလား"

" မပါဘူး လူနာတွေ အားလုံး သတိရတော့ သူတို့ ရဲ့ သက်ဆိုင်ရာတွေဆီ အကြောင်း ကြားလိုက်လို့ ရောက်လာကြတယ်၊ သက်သာတော့ ဆင်းသွားကြတဲ့ လူတွေ သွားကြပြီ။ အချို့တော့ ရှိသေးတာပေါ့"

"ကျွန်မဆီကို ဘယ်သူမှ မလာကြ ဘူးလားဟင်"

ဆရာမလေး ကလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံနှင့် သက်ပြင်းလေးချ၍ သူမဘက်ကို လှည့်၏။

"ဘယ်ကို အကြောင်းကြား ရမှန်းမှ မသိတာ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ သတင်းစာထဲ ထည့်မှာ ပါ၊ ညီမလေးရဲ့ လူကြီးတွေ တစ်နည်းနည်း နဲ့ တော့ သိကြမယ်လို့ ထင်တယ် အားမငယ်နဲ့ "

"ဆရာမရယ် ကျွန်မ ဘာမှ လည်း စဥ်းစားလို့ မရဘူး"

"ထား လိုက်လေ ခေါင်းကို သိပ်အလုပ် မပေးပါနဲ့ ညီမလေးရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေက စိတ်မပူကြပဲ နေမလားကွယ် ဒီကို ရောက်လာ ကြမှာ ပါ "

ဆရာမလေး ကတော့ ပြုံးချိုနေသည် ။ သူမ မပြုံးနိုင်ပဲ ကျန်ခဲ့ရ၏။ သတိရလာ ကတည်းက ‘ငါဘယ်သူလဲ’ ဆိုသည့် မေးခွန်းတွေ ချည်းပဲ

ထပ်တလဲလဲ မေးနေခဲ့၏။ စဉ်းစားလေ ဝေးလေ ခေါင်းတွေ မူးလာလိုက် ကိုက်သလိုလို ဖြစ်လာလိုက်။

ကိုယ်မှာ လည်း ပွန်းရာ ပဲ့ရာလေးတောင် မရှိပါပဲ လူမမာကြီး ဖြစ်နေရသည် က လူတွေ ယုံကြည် ကြပါ့မလား ဟု တောင် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ရ၏။

သူများ တွေမှာ လူနာရှင်တွေ ရောက်လာကြ စားစရာတွေပေး လူနာကို ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေး ပြုစုပြီး ပြန်ကြ၊ သူမမှာ တော့ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ် ...

မှန်မှန် ရောက်လာသည် က ဆေးရုံက ကျွေးသော စားစရာတွေသာ ထမင်း ဆိုတာက ခပ်ပျော့ပျော့ တွဲတွဲ ညိုညစ်ညစ်၊ ဟင်းက သီးစုံဟင်း တစ်လှည့် အစိမ်းကြော် တစ်မျိုး သူမ ဘာကိုမှ မျိုချမရနိုင်။

မစားနိုင် မသောက်နိုင် လူမမာ ဆိုလည်း အဆင်ပြေနိုင် သေးသည်။ ခုတော့ စားချင် သောက်ချင်စိတ်တွေ ရှိနေလျက်နှင့် မစားရသည့် အဖြစ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေသည် က နေ့နေ့ညည စဉ်းစား နေလို့ ရသည် ။ ဗိုက်ဆာ နေတာကို ဘယ်လိုမှ ကြာကြာ မျိုသိပ် မထားနိုင်။

ပြီးတော့ ဆရာဝန်တွေ တစ်ခေါက် လာမေးလည်း သူမ ဘာမှ မသိ။ နောက်တစ်ယောက် လာတော့လည်း ဘာမှ မဖြေနိုင်။ ထိုအဖြစ် ကိုလည်း သူမ ရင်မဆိုင် ချင်တော့ပေ။

ဘေးကို ခုတင်တွေကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မျက်နှာငယ်စွာ တွေးနေရင်း လက်က ကိုယ့်လည်ပင်းကို စမ်းလိုက် မိ၏။

သူမ လည်ပင်းမှာ အလွန် သေးမျှင်သော ပလက်တီနန် ကြိုးလေး တစ်ကုံး ရှိနေသည် ။ ပြီးတော့ မန်ကျည်းစေ့ခန့် ရှိသည့် အသည်းပုံ လော့ကတ်လေး ပါသေးသည် ။

ချိတ်ကိုစမ်း၍ သေချာ ဖြုတ်ယူ လိုက်တော့ လော့ကတ်လေး အလယ်မှာ စိန်သေးသေး လေးတွေ မြုပ်ထား သေးသည် ။

ဆွဲကြိုးကို ကျင်နေအောင် ဆုပ်ထားရင်း သူမ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

***